

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
БАЊА ЛУКА
Број: 92 0 Рс 051649 20 Рев
Бања Лука, 20.10.2021. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Сенада Тице, као предсједника вијећа, Росе Обрадовић и Горјане Попадић, као чланова вијећа, у правној ствари тужитеља М.К. из В., кога заступа О.Ј., адвокат из З., против тужене Републике Српске, Министарство, коју заступа Правобранилаштво Републике Српске, ради заштите права из радног односа, вриједност спора 31.000,00 КМ, одлучујући о ревизији тужитеља против пресуде Окружног суда у Источном Сарајеву број 92 0 Рс 051649 20 Рсж од 21.7.2020. године, на сједници одржаној 20.10.2021. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Власеници број 92 0 Рс 051649 18 Рс од 30.9.2019. године, одбијен је захтјев тужитеља за поништење рјешења Министра, број ... од 18.6.2018. године и захтјев да се утврди да му припада право на накнаду због мање плате, према одговарајућем коефицијенту за обрачун плате радног мјеста вођа групе у Специјалној ... јединици Министарства, почев од 1.1.2018. године, па убудуће док то право има по закону, као и захтјев за исплату накнаде због мање плате, за период од 1.1.2018.године до 30.6.2019. године, према напријед наведеном коефицијенту, у укупном износу од 10.639,79 КМ, са законском затезном каматом на мјесечне износе и за периоде назначене у ставу II изреке пресуде. Истом пресудом одбијен је и евентуални тужбени захтјев да се утврди, да тужитељу припада право на накнаду због мање плате, према одговарајућем коефицијенту за обрачун плате радног мјеста - полицајац специјалиста у Специјалној ... јединици Министарства, почев од 1.1.2018. године па убудуће, док то право има по закону и захтјев за исплату накнаде због мање плате, за период од 1.1.2018. године до 30.6.2019. године, према напријед наведеном коефицијенту, у укупном износу од 6.810,52 КМ, са каматом на мјесечне износе и за периоде као у ставу III изреке пресуде и обавезан је тужитељ да туженој накнади трошкове поступка у износу од 1.300,00 КМ, а одбијен је захтјев преко овог износа.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Источном Сарајеву број 92 0 Рс 051649 20 Рсж од 21.7.2020. године, жалба тужитеља је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Тужитељ ревизијом добија другостепену пресуду због повреда одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права и предлаже да се добијана

пресуда преиначи и усвоји тужбени захтјев, као у ставу I и II изреке првостепене пресуде, или евентуални тужбени захтјев (став III изреке исте пресуде), уз накнаду трошкова поступка или укине и предмет врди истом суду на поновно суђење.

Тужена у одговору на ревизију предлаже да се ревизија одбаци као недозвољена или одбије као неоснована.

Ревизија није основана.

Тужитељ захтјевом у тужби тражи да се поништи рјешење Министра, број ... од 18.6.2018. године и да се утврди да му припада право на накнаду, због мање плате, у износима и за периоде као у изреци првостепене пресуде.

Расправљајући о овако постављеном тужбеном захтјеву првостепени суд је утврдио: да је тужитељ рађен дана 4.4.1995. године, као припадник Министарства, Специјалне бригаде ... Ш. и да је у то у вријеме, рјешењем ресорног Министра, број ... од 1.11.1994. године био распоређен на послове командир ...Ш...у Специјалној бригади...; да је рјешењем Секретаријата за послове управе Општине Ш., број: ... од 6.12.1995. године, тужитељу признато својство ратног војног инвалида V групе, са 70% инвалидитета; да је рјешењем Министра ..., број: ... од 22.5.2017. године, тужитељ распоређен на радно мјесто полицајца у ПС В., почев од 15.5.2017. године, за које је предвиђена средња стручна спрема, статус полицијског службеника и чин „до главног полицајца“; да је Налазом, оцјеном и мишљењем Фонда ...Републике Српске, број: ... од 14.12.2017. године утврђено, да код тужитеља постоји инвалидност, смањена радна способност са даном 26.12.2017. године, усљед чега није способан за послове полицајца и да је узрок инвалидности повреда задобијена за вријеме вршења војне дужности у оружаним сукобима; да је рјешењем тужене, број: ... од 18.6.2018. године, одбијен захтјев тужитеља за признање права на одговарајући коефицијент за обрачун плате, по основу утврђене преостале способности за рад; да је вјештак економске струке Д.Ц. нашао, да би разлику плата коју потражује тужитељ требало утврдити за радно мјесто „полицајац специјалиста“ у Специјалној ... јединици или за радно мјесто „вођа групе“ у Специјалној ... јединици, с обзиром да је у вријеме рађавања (1995. године), био командир вода у Специјалној бригади полиције и да разлика између плате коју би тужитељ примио да је био распоређен на радно мјесто „полицајац специјалиста“ у Специјалној ... јединици и плате које је примао у периоду од 1.1.2018. године до 30.6.2019. године, износи 6.810,52 КМ, а разлика између плате коју би примио да је био распоређен на радно мјесто „вођа групе“ у Специјалној ... јединици и плате коју је примио у истом периоду, износи 10.639,79 КМ; и да је тужитељ тужбу у овој правној ствари поднио 23.7.2018. године.

Полазећи од утврђења да тужитељ није распоређен на друго радно мјесто, у складу са Налазом, оцјеном и мишљењем Фонда ... од 26.12.2017. године, којим му је утврђена инвалидност–смањена радна способност, без преквалификације или докавалификације и да на том другом мјесту прима мању плату од плате коју је примао у вријеме утврђеног смањења радне способности, те да и након утврђеног смањења радне способности тужитељ обавља послове полицајца, на које је распоређен рјешењем тужене од 22.5.2017. године, првостепени суд је закључио, да тужитељ није доказао да је стекао право на накнаду плате, због мање плате на другом радном мјесту, коју предвиђа одредба члана 57. тачка в) Закона о пензијском и инвалидском осигурању („Службени гласник

Републике Српске“, број 134/11 до 103/15, даље: ЗПИО), па је позивом на наведену законску одредбу тужбени захтјев одбио.

Другостепени суд је прихватио чињенично утврђење и правне закључке првостепеног суда и оцијенио је жалбене наводе који су од одлучног значаја, па је жалбу тужитеља одбио и првостепену пресуду потврдио.

Одлука другостепеног суда заснована је на закону.

Одредбом члана 54. тачка ЗПИО прописано је да осигураник код којег је утврђена смањена радна способност, између осталог, има право на распоређивање на друго радно мјесто и на новчану накнаду у вези са смањеном радном способношћу. Осигураник са смањеном радном способношћу има право на распоређивање на друго радно мјесто које одговара његовој стручној спреми и смањеној радној способности (члан 55. став 1. ЗПИО), а осигураник коме се на основу смањене радне способности обезбјеђује право на распоређивање на друго радно мјесто, има право на накнаду плате због мање плате на другом радном мјесту (члан 57. тачка в) истог закона.

Према утврђењу нижестепених судова, које је резултат правилне оцјене изведених доказа, а које чињенично утврђење према одредби члана 240. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Српске“, број 58/03 до 61/13, даље: ЗПП), не може бити предмет испитивања у овом ревизионом поступку, наведеним Налазом оцјеном и мишљењем Фонда ... Републике Српске, од 14.12.2017. године, код тужитеља је утврђена инвалидност–смањена радна способност, без преквалификације и доквалификације и да није способан за послове радног мјеста полицајца, а да је способан за друге послове који не захтијевају дуже стајање и ходање и који одговарају његовој стручној спреми. Сагласно том утврђењу, тужитељу припада право на распоређивање на друго радно мјесто (у складу са преосталом радном способношћу и стручном спремом), без квалификације или доквалификације (члан 57. ЗПИО), а тек након распоређивања на друго-одговарајуће радно мјесто, припадало би му право на накнаду плате, ако би плата на другом радном мјесту била мања од плате коју је остваривао прије тог распоређивања.

Тужитељ то, захтјевом поводом којег је донесено рјешење тужене од 18.6.2018. године чије се поништење овдје тражи, није тражио, него је тражио да му се призна право на накнаду због мање плате..., за што, с обзиром на напријед наведено, све до распоређивања на друго, одговарајуће радно мјесто, за које би била предвиђена мања плата од плате коју је до тада примао, нема законског основа. Стога, код предњег утврђења, нема мјеста даљим ревизионим наводима да тужитељу „супротно произвољним закључцима оба нижестепена суда, припада право на накнаду због мање плате“, као ни указивање у ревизији на исказе саслушаних свједока и на налаз поменутог вјештака, који докази би били од значаја под условом да је тужитељ доказао постојање основа за исплату накнаде због мање плате.

Осим наведеног правилно нижестепени судови закључују, да у ситуацији када и након утврђеног умањења његове радне способности тужитељ обавља дотадашње послове полицајца и да прима плату тог радног мјеста, коју је примао и прије утврђивања инвалидности, дакле, не прима мању плату тог, а ни неког другог радног мјеста, па у оваквој чињеничној и правној ситуацији, не постоји разлика у плати коју прописује одредба члана 57. тачка в) ЗПИО.

Ни околност да је тужитељ рањен као припадник Специјалне бригаде ... одред Ш., које је било систематизована тада важећим Правилником о организацији и систематизацији радних мјеста (у односу на коефицијент - којег радног мјеста и друга два, напријед наведена, радна мјеста која су систематизована сада важећим Правилником, тужитељ тражи предметну накнаду), није од значаја за одлуку у овоме спору, како се неосновано тврди у ревизији. Ово из разлога, што је тужитељу по том основу рјешењем Одсјека за борачко-инвалидску заштиту Општине В., од 7.12.1998. године, признат статус ратног војног инвалида V категорије са 70 % инвалидитета, са правом на личну инвалиднину, која права су прописана тада важећим Законом о правима бораца, војних инвалида и породица погинулих бораца („Службени гласник Републике Српске“, број 16/96 и 22/96) и која нису од правног значаја за остваривање права на накнаду, која је у овој парници предмет спора.

Из наведених разлога, нису основани наводи ревидента да је побијаном одлуком погрешно примијењено материјално право, а нису повријеђене ни одредбе парничног поступка (члан 191. став 2. и 3. ЗПП), на које се указује у ревизији, па је ревизија одбијена, примјеном одредбе члана 248. ЗПП.

Предсједник вијећа
Сенад Тица

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић